

Ištrauka nr.1

...
...į tualetą audringai įsiveržė, kaip nuoširdžiai vyliausi, ne du vyrai. Tankiai šnopusdami, šnibždėdami „greičiau“ ir „pa-skubėk“, įsimylėjęliai šiurkščiai trenkėsi į gretimos kabinos duris. Netrukus supratau, kad tai Greisonas: tik jis gali inkšti kaip maža kalė.

Po penkių minučių tylios merginos dejonės nutilo, todėl ištrūkiau iš tualetu ir nuėjau tiesiai prie baro.

Stengiausi suprasti, kiek dar įvyko tokių nekaltų išdaigų, nežinant nei man, nei Greisono žmonai Naomi. Tas šiknius niekada nesigirdavo. Kartą esame krušėsi gretimų tualetų kabinose, bet tai buvo taip seniai... Vos nenubraukiau ašaros, tikrai. Viena iš retų draugystės akimirku.

Taigi arba jis slėpdavo savo purvinus nuotykius, arba tai įvykdavo pernelyg retai, kad vertėtų girtis.

– Dvigubą viskio, – paprašiau.

– Jim Beam? – paklausė barmenas.

– Kitokio nėra?

– Ne.

Hm. Ar verta?.. Barmenui nepatiko mano apmąstymų valandėlė: žvilgčiojo į kitus klientus.

– Ar tiks? – paklausė barmenas.

– Taip.

Užuodžiau šalia rūkomą pigų tabaką. Mintis apie cigaretę sukėlė konvulsijas. Milteliai veiks dar pusvalandį, o iki tol – tik viskis. Jokio tabako.

Kol grožėjausi, kaip viena mergina meilinas barmenui, norėdama gauti nemokamą kokteilį, pajutau, kaip prie manęs prisiartinio moteris. Jaučiau įkyriai išmeigtą žvilgsnį.

– Per greitai įsimyli, – tarstelėjau neatsisukęs.

– Per greitai pametate piniginę.

Šūdas. Tikriausiai iškrito traukiant arbatpinigius.

– Ačiū tau?..

– Izabelė, – tarė atsukdama skruostą.

Juodi plaukai, suknelėje gulinčios standžios krūtis... Nepasiekiamos, bet kviečiančios surizikuoti moters įvaizdis.

– Tai atiduosi piniginę, Izabele?

Parodydama, kad išeina, nieko nesakiusi atsuko apnuogintą nugarą, kurią nuo visiško nuogumo saugojo tik juoda suknelė. *Dieve, su ja bus smagu.*

Net nekrustelėjau.

– Nesistengsi manęs sustabdyti? – pusiau atsisukusi paklausė.

– Vieną *mohito* merginai, – tariau žvilgtelėjęs į barmeną.

*

Pabudau degančia nuo subraižymų nugarą – lyg būčiau gulėjęs ant tūkstančio skutimosi peiliukų. Prireikė laiko, kol supratau, kur esu. Izabelės miegamasis neatitiko jos aršaus būdo. Pakrypęs siurrealistinis ramunių paveikslas kabėjo virš tvarka dvelkiančio rašomojo stalo, ant kurio gulėjo perlaužtas pieštukas ir juoda drobė. Tai kūrė...

Ištrauka nr.2

....

Ko ją sutraukė mėšlungis, todėl, nepaisydamas sniego, prisėdau Vltavos krantinėje. Traukiant iš kišenės ranką, iškrito popierėlis ir nuskrido upės link. Nemačiau, kaip jį prarijo vanduo, bet nujaučiau, kad su popierėliu Vltava¹ pasielgė negailestingai.

Taip...

Norėčiau būti upe. Kas nors sviedžia akmenį, o tu taikiai jį priimi ir teki toliau. Kai jie spjauo nuo tilto, vaizduodamiesi esą aukščiau, tu rūpestingai išsklaidai menką putų rutulėlį nepalikdamas pėdsako ir bėgi pirmyn. Niekada neatsigręži. Jei nori per tave pereiti, bando palaužti išsemiant, o to padaryti neįmanoma. Tenka statyti tiltus.

Koks žmogus silpnas... Spjau ni į jį, o šis jau vaizduojasi murgdomas sрутų duobėje. Užklupk jį suklystant ir išgirsi daugiau pasiteisinimų, nei žmogžudys pasako teisme. Pareikšk, kad Dievas buvo sukurtas žmonių tam, kad... Žinutė. Greisonas. „*Reikia susitikti. Charles aikštė 15:00.*“

Valandėlę maigiau šlaunį, kol raumuo atsipalaidavo ir nebetrukčiojo. Dienomis spazmai užklupdavo vis dažniau. Turėčiau mesti gerti arba nusipirkti magnio. Reikės užsukti į vaistinę.

....

¹ Pro Prahą tekanti upė.

Ištrauka nr.3

...

Stovėjome vienas prieš kitą. Abu nenusukome žvilgsnio. Emocijų nerodėmė. Po kelių sekundžių ji provokuojančiai paklausė:

– Ko nori?

– Tylėk.

– Branguti, čia tu esi mano kalė, o ne atvirksčiai, – paplekšnojo per skruostą delnu. – Aš tau aiškinsiu, ką daryti. Viskas aišku?

Jutau, kaip kietėjanti varpa iširemia Izabelei į šlaunį, nors nieko ypatingo nenutiko. Užuočiau iš po chalato garuojančią nuogą odą ir vos tvardžiausi nenuplėšęs to bereikalingo rūbo, kuris varžė protą temdančius instinktus.

– Klausyk, – tariau nutaisęs globėjišką šypsena ir rūpestingai suėmiau jos galvą, – nors ir esu tavo namuose, suprask – esi niekas. Esi menka, silpna mergaitė, bandanti prieštarauti tėvui, tačiau aiškiai suvokianti, kad pastangos yra bevaisės. Pritari?

Izabelė uždėjo ranką man ant šlaunies. Ji po truputį kilo į viršų, kol užčiuopė tvinkčiojančią varpą, bergždžiai pro kelnes besiveržiančią į laisvę. Keletą kartų perbraukė ją delnu, žvelgdama tiesiai man į akis.

– Nemanau, kad pastangos bevaisės, – atsakė.

– Mieloji...

Mano dešinė ranka palengva nuslydo jai ant kaklo ir pirštai ėmė jį švelniai masažuoti.

– Suprask, kad esu daug kartų už tave stipresnis. Jei panorėčiau, nedvejodamas tave užmuščiau.

– Tu lepšis, – ištarė. – Neišdrįstum.

Tebeglosčiau jai kaklą ir kartas nuo karto spustelėdavau pirštus vis stipriau.

– Esi čia vienui viena. Jei šauktum, visiems būtų nusispjaut. Priešintis beprasmiška, – tariau.

Aplink pirštą sukau Izabelės plaukus. Žvelgiau jai pro petį, įsivaizduodamas, kaip netikėtai galėčiau viską pakreipti tragiška linkme... Pačiumpu kriauklėje gulintį peilį, duriu į kaklą ir kraujo čiurkšlė aptaško veidą. Kraujas nesustoja, bet ir neskuba. Laikau jai užčiaupęs burną, o ji vis spurda ir spurda. Priešinasi. Trokšta ištrūkti...

Izabelė nieko nesakė, tik nagais braižė pilvą.

– Bijai? – paklausiau nustojęs masažuoti kaklą ir pirštus sugniaužiau tvirčiau. Nagai įsirežė į pilvą.

– Bijai ar ne? – pakartojau garsiau, pačiupdamas plaukus ir plėšdamas juos atgal. Izabelės galva atsilošė, o kaklą suėmiau dar stipriau.

– Basteinai, man skau...

– Bijai ar ne? – ėmiau rekti ir nekreipiau dėmesio į tai, kad ji stengėsi nuplėšti mano ranką sau nuo kaklo. – Atsakyk!

Izabelė neatsakė. Bėgo sekundės. Smaugiau tik stipriau. Ji vis bandė nuplėšti mano ranką. Atrodė, kad į pilvą suleisti nagai perskrodė odą; tarsi ji tuoj išplėštų mėsos gabalą.

– Taip, – išsiveržė duslus garsas.

– Kas taip!

– Bijau.

Atsisegiau klyną, pačiupau jos ranką ir uždėjau ant varpos, laukiančios tinkamos progos įsiskverbti vidun. Praskleidžiau chalata ir nieko nelaukdamas įsisiurbiau į minkštą krūtį. Izabelei ėmus judinti riešą, išleidau žemą aimaną. Dieve...

...

Ištrauka nr.4

...

...pernelyg daug valios pastangų reikalaujantys atsisveikinimai ir melancholiškai laimingas kelias namo. Pasaulis apsisverčia aukštyn kojom. Juoda tampa balta, pikta tampa gera, liūdesys tampa džiaugsmu, raudona tampa... *meile*.

Prieš paskerdžiant trečdalį paros lyg paršiuką ir paaukojant jį nakčiai, prieš užsimerkiant ir užmiegant, galvoje perkratomi visi vaivorykščių kupini atsiminimai apie mylimąją. Galiausiai akys pasiduoda tamsai. Užmiegame laimingi.

Nuskambėjus žadintuvui, visas įmanomas mintis nugali galvoje išsaugotas mylimosios vardas. Taip, pirma mintis būna apie ją.

Neišvengiamai auga prieraišumas bei noras ją turėti nuo atplyšusio kojos nago iki nukritusios ant žemės pleiskanos. Viskas joje gražu. Trūkumai tampa privalumais, išskiriančiais iš kitų.

Ach... Pirmasis apsimestina drašus „Laba diena“, ištartas pagaliau susitikus jos tėvus, ir baimė pasirodyti netinkamu. Vienas kito pagauti smagaus absurdo kupini žvilgsniai supratus, kad mama dažnai lyg netyčia užėina į kambarį pažiūrėti, kaip mums sekasi.

Pirmoji galvon smogusi kraujo banga, pajutus jos ranką ant tavo kūno, užuodus skaisčia nuodėme kvepiančius jos plaukus. Ir tie naktiniai pokalbiai, sukuriantys velniškai stiprų ryšį, kuriuo būtų galima transliuoti visą pasaulio televiziją.

Pirmasis sąmoningas bandymas, kupinas ryžto, bet kartu ir nedrąsos, pirštais nuslysti ten, kur kiekvienas vyras norėtų įsikurti palapinę ir iš ten išlįsti tik įkvėpti oro, nieku gyvu neprilygstančiam tam viduje.

Pirmoji, niekada nepasisekanti, akimirką trunkanti žmogžudystė buku kalaviju, pasibaigusi viso labo tik per keletą minučių. Nors mergina kalaviju ir nenužudoma, bet skaistumas žuvo, balta nusidažė raudonai...

Pirmasis barnis ir kūnu srūvanti elektros srovė, nušviečianti galimą kelio pabaigą. Supranti, kad kelias, grįstas akmenimis, viso labo buvo tik pelkė su pavieniais kelmiais. Pagaliau burbulas sprogsta; rojus buvo taip arti. Išsiskiri su ja, ta mergina, kuriai net išdrįsai surasti vietos tolimoje ateityje.

Netenki dalies savęs, prarandi pusiausvyrą ir krenti į vonią, pilną verdančio vandens, kuri šildoma vienatvės laužo...